

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **L. T. T.**, narozená X
státní příslušnosti Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupená Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
sídlem Moravské náměstí 754/13, 602 00 Brno

proti:

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti výroku II. rozhodnutí žalované ze dne 12. 11. 2024, č. j. CPR-52286-2/ČJ-2024-930310-V223,

takto:

- I. Výrok II. rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 12. 11. 2024, č. j. CPR-52286-2/ČJ-2024-930310-V223, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím žalované ze dne 12. 11. 2024, č. j. CPR-52286-2/ČJ-2024-930310-V223, bylo výrokem I. zrušeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 1. 7. 2024, č. j. KRPA-350340-31/ČJ-2023-000022-50, v části, kterou

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

byla dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uložena žalobkyni povinnost opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Norského království, Lichtenštejnského knížectví a Švýcarské konfederace ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, a řízení bylo zastaveno. Zároveň žalovaná výrokem II. napadeného rozhodnutí odvolání žalobkyně v části výroku, kterou byla dle § 79 odst. 5 správního řádu, stanovena žalobkyni povinnost nahradit náklady řízení spojené s řízením o povinnosti opustit území paušální částkou ve výši 1 000 Kč stanovenou vyhláškou Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 520/2005 Sb.“), zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně v této části potvrdila. Žalobkyně se domáhala zrušení pouze výroku II. napadeného rozhodnutí.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobkyně konstatovala, že žalovaná nesprávně posuzuje účinky rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem. Tímto rozsudkem bylo zrušeno pravomocné rozhodnutí, kterým byla zamítnuta její žádost o prodloužení zaměstnanecké karty. V důsledku rozsudku tedy toto rozhodnutí jakoby neexistovalo a nejsou s ním spojeny žádné právní následky. Na žalobkyni je tedy třeba hledět tak, že i v období od 20. 10. 2023 pobývala na území ČR oprávněně v režimu fikce podle § 47 zákona o pobytu cizinců v souvislosti se žádostí podanou dne 16. 6. 2022. Její pobyt byl oprávněný a žádnou právní povinnost neporušila a nejsou splněny podmínky § 79 odst. 5 správního řádu.

Vyjádření žalované

3. Žalovaná ve svém písemném vyjádření trvala na správnosti napadeného rozhodnutí a navrhla, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl. Žalovaná byla toho názoru, že ze znění § 79 odst. 5 správního řádu je jednoznačné, že rozhodným okamžikem pro uložení povinnosti uhradit náklady řízení je okamžik zahájení řízení, pokud bylo zahájeno z důvodu porušení právní povinnosti účastníka řízení, nikoli k výsledku řízení. Poukázala na to, že napadené rozhodnutí bylo zrušeno a zastaveno podle § 90 odst. 4 správního řádu, neboť až v době probíhajícího odvolacího řízení žalovaná zjistila novou skutečnost týkající se řízení ve věci vydání zaměstnanecké karty, která odůvodnila zrušení prvostupňového rozhodnutí a zastavení řízení; touto skutečností byl pravomocný rozsudek zdejšího soudu, který nabyl právní moci dne 16. 10. 2024.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasila a žalovaná nesdělila soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
5. Žaloba je důvodná.
6. Podle § 79 odst. 5 správního řádu povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou uloží správní orgán účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Prováděcí právní předpis stanoví výši paušální částky nákladů řízení a výši paušální částky nákladů

řízení ve zvláště složitých případech nebo byl-li přibrán znalec. V případech hodných zvláštního zřetele lze výši paušální částky na požádání snížit.

7. Podle § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. paušální částka náhrady nákladů řízení, které účastník vyvolal porušením své právní povinnosti, činí 1 000 Kč.
8. Soud dále poukazuje na to, že výrok II. napadeného rozhodnutí, kterým žalovaná potvrdila rozhodnutí, jímž správní orgán I. stupně uložil žalobkyni podle § 79 odst. 5 správního řádu zaplatit náklady správního řízení paušální částkou 1 000 Kč, je závislé na výroku I. rozhodnutí o uložení povinnosti žalobkyně opustit území, neboť jen v případě zákonnosti rozhodnutí o uložení povinnosti žalobkyně opustit území lze dovodit, že žalobkyně porušením své právní povinnosti řízení o uložení povinnosti opustit území vyvolala (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2013, č. j. 5 As 71/2013-24, který se sice týkal řízení o správním vyhoštění, ale jeho závěry jsou plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc). Rozhodnutí o nákladech řízení je totiž integrální součástí rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území, a to bez ohledu na to, zda jsou oba výroky, tj. jak výrok o uložení povinnosti opustit území, tak výrok o náhradě nákladů řízení, obsaženy v jednom rozhodnutí, či zda je každý obsažen v samostatném rozhodnutí. Výrok o nákladech řízení sleduje osud výroku o uložení povinnosti opustit území a nemohl by obstát, pokud by hlavní výrok nenabyl právní moci.
9. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, v projednávané věci se žalobkyně dne 20. 10. 2023 dostavila ke Krajskému ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort z důvodu vyřešení neoprávněného pobytu na území ČR. Kontrolou cestovního dokladu a lustrací v evidencích policie bylo zjištěno, že žalobkyni řízení byl na základě zamítnutí žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty vydán výjezdní příkaz č. X s platností do 22. 7. 2023. Po zjištění neoprávněného pobytu bylo s žalobkyní zahájeno řízení o uložení správního vyhoštění z území členských států EU. V průběhu řízení bylo zjištěno, že žalobkyně žije na území ČR ve společné domácnosti sama se svými dospělými dětmi. Na základě těchto skutečností dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o uložení správního vyhoštění a v souladu § 50a odst. 5 zákona o pobytu cizinců a dále vedl řízení ve věci povinnosti opustit území smluvních států. Dne 17. 9. 2024 vydal správní orgán I. stupně dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o povinnosti žalobkyně opustit území smluvních států. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. V rámci odvolacího řízení žalovaná z policejní evidence zjistila, že žalobkyně podala dne 16. 6. 2022 u odboru azylové a migrační politiky žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, která byla zaevidována pod č. j. OAM-42138/ZM-2022 a které byla po zrušujícím rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 54 A 9/2023-49 ze dne 14. 10. 2024 přiznána oprávněnost pobytu dle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, přičemž žalovaná konstatovala, že žalobkyně je oprávněna pobývat na území ČR do pravomocného rozhodnutí ve věci žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty.
10. Jak již bylo uvedeno výše, rozhodnutí o nákladech řízení je nedílnou součástí rozhodnutí o uložení povinnosti žalobkyně opustit území. Výrok I. napadeného rozhodnutí žalované, jimiž bylo zastaveno řízení o uložení povinnosti žalobkyně opustit území, je pravomocný. Soud je za tohoto stavu oprávněn přezkoumat rozhodnutí o nákladech řízení pouze z toho hlediska, zda byly naplněny podmínky pro uložení povinnosti nahradit náklady řízení stanovené v § 79 odst. 5 správního řádu, resp. zda je uložena paušální částka náhrady nákladů řízení v souladu s vyhláškou č. 520/2005 Sb.

11. Pro soud je rozhodující skutkový stav, který byl ke dni rozhodnutí žalované (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.). Ke dni vydání napadeného rozhodnutí byla žalobkyně, jak ostatně ve svém rozhodnutí správně žalovaná konstatovala, oprávněna pobývat na území ČR do pravomocného rozhodnutí ve věci žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty.
12. V daném případě je tak nepochybné, že žalobkyně byla ke dni vydání napadeného rozhodnutí oprávněna pobývat na území ČR. Soud podotýká, že i v době zahájení řízení o uložení správního vyhoštění správním orgánem I. stupně, které poté bylo překvalifikováno na řízení o uložení povinnosti opustit území, byla žalobkyně oprávněna pobývat na území ČR, a to v důsledku rozsudku zdejšího soudu ze dne 14. 10. 2024, č. j. 54 A 9/2023-49, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 22. 6. 2023, č. j. MV-75594-8/SO-2023, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 14. 2. 2023, č. j. OAM-42138-29/ZM-2023, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty ze dne 16. 6. 2022. Tato skutečnost je potvrzena jednak obsahem správního spisu a jednak pravomocným výrokem I. rozhodnutí žalované, jímž byl zrušeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně a řízení o uložení povinnosti žalobkyně opustit území bylo zastaveno. Správní orgány tak dle názoru soudu nebyly oprávněny uložit žalobkyni povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Správní orgány tudíž nepostupovaly v souladu s § 79 odst. 5 správního řádu a výrok II. rozhodnutí žalované, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí o povinnosti žalobkyně nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč, proto není zákonné.
13. Soud tedy uzavírá, že shledal žalobu důvodnou a výrok II. rozhodnutí žalované výrokem I. rozsudku podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalované k dalšímu řízení, v němž je dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána výše uvedenými závěry soudu.
14. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud výrokem II. rozsudku podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 11 228 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3 000 Kč a z odměny za zastupování. Odměna za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném do 31. 12. 2024 (dále jen „advokátní tarif“). Odměna za dva úkony právní služby podle § 11 advokátního tarifu [převzetí a příprava zastoupení – písm. a); podání návrhu – písm. d)] je v tomto případě 6 200 Kč. Právnímu zástupci žalobkyně dále náleží částka 600 Kč jako náhrada hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu] a částky 1 428 Kč, která činí 21 % DPH z uvedených částek bez soudního poplatku.
15. Soud postupoval při vyčíslení odměny a hotových výdajů zástupce žalobkyně podle advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024. Od 1. 1. 2025 nabyla účinnosti vyhláška č. 258/2024 Sb., kterou se mění vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Nicméně dle čl. II. vyhlášky č. 258/2024 Sb. platí, že za právní služby poskytnuté přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky přísluší advokátovi odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky. Soud přitom přiznal odměnu pouze za úkony, které byly právním zástupcem

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobkyně vykonány právě do 31. 12. 2024.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 26. listopadu 2025

Mgr. Ladislav Vaško v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.